

[Birthe Hansen]

er for mig at se ingen tvivl om, at den sandelig trænger til revision. Også her er vi enige med regeringen – det er utallige gange, vi er det i dag – i, at personer, som driver hjortefarme erhvervsmæssigt, bør have den nødvendige faglige indsigt i denne opdræt. Det er ganske vist lidt vanskeligt for mig umiddelbart at se, hvordan kravene skal opstilles og kontrollen hermed udøves; det kunne måske kobles sammen med godkendelse af bedriften, men det vil jeg overlade til ministeren at finde ud af.

Derimod er jeg ikke så sikker på, at det udgangspunkt, som Det Etiske Råd vedrørende Husdyr anvender med hensyn til arealkrav, nemlig at det skal dække dyrenes fødebehov ved græsning i sommerhalvåret, er tilstrækkeligt. Måske er det tilstrækkeligt ernæringsmæssigt, men hjorte er ikke køer, og hvis arealet ikke er så stort, at dyrene kan strejfe om og finde naturligt læ, mener jeg ikke, at hjortedyrenes trivsel tilgodeses tilstrækkeligt. Samtidig var dobbeltindhegning måske også noget, der burde være et krav. Under kraftige storme kan væltede træer skabe huller i indhegningen; det er sket i mit amt. Og selv om der ikke er konstateret krydsninger mellem sika- og kronvildt, er det sket andre steder i Europa; det er altså ikke nogen umulighed.

Med hensyn til fjervildtet ser det ud til, at det langt bedre overlever den behandling, vi giver det. Det lykkes for en stor del at få et liv som frie fugle – hvis de ellers kan undgå jægere og andre ulykker – fordi de bedre end så mange andre klarer overgangen fra opdræt til udsætning. Men dermed siger jeg ikke, at der ikke skal findes regler også på dette område. Det er sandelig også nødvendigt for fjervildtet, og vi er igen enige med regeringen i ønsket om krav om faglig indsigt, godkendelse af indretning af bure og antal dyr i disse samt forbud mod opdræt i mørkekamre.

Til sidst vil jeg sige tak til landbrugsministeren for redegørelsen, som langt hen ad vejen, hvis de nævnte reguleringer og regler omsættes til lov, forhåbentlig vil få livskvaliteten for det opdrættede vildt til at stige. Hvis vi så også medtager et forbud, som ministeren selv er inde på, mod eksport af opdrættet vildt til lande, der praktiserer jagtformer, som ud fra dyreværns-mæssige hensyn er forbudt i Danmark, bakker vi redegørelsen op og venter spændt på at se det kommende lovforslag.

Ernst B. Schmidt (FP):

Redegørelsen er en følge af et beslutningsforslag fra sidste samling om dyreværns-mæssigt forsvarlig lovgivning på vildtområdet, nemlig beslutningsforslag nr. B 58. Der var en lang debat i den anledning, og jeg skal ikke gentage meget af det, vores ordfører sagde ved den lejlighed, men kun gøre opmærksom på, at Fremskridtspartiet ikke har ændret holdning på dette område. Vi vil gerne tilgodese dyrene på bedste måde, og vi vil også gerne have en lovgivning, der ikke er alt for bureaukratisk. Vi har både dyreværnslov og veterinærlov, og derunder bør også dette område kunne dækkes ind uden alt for meget bureaukrati. Det er klart, at der skal være regler for både det ene og det andet. Især når det drejer sig om det veterinære, er det af meget stor betydning. Jeg skal ikke gentage hele den lange debat, der var ved den tidligere nævnte lejlighed, men vil dog gerne citere, hvad vores ordfører ganske rammende sagde: »Det er da fuldstændig åndssvagt at lovgive om sådan noget.« Det er faktisk sagt så godt, som det kan siges, når vi har en dækkende lovgivning.

Vi i Fremskridtspartiet var de eneste, der stemte imod beslutningsforslaget, ikke fordi vi ville skade dyrene, men fordi vi ville gavne dem på en lettere og mere ubureaukratisk måde. Så vores indstilling er, som den hele tiden har været, og når der kommer et lovforslag på området, tror jeg også, ministeren er klar over, hvor vi vil være at finde i den henseende.

Bente Juncker (CD):

Vores ordfører kan desværre ikke være til stede; derfor skal jeg sige følgende:

I forlængelse af det beslutningsforslag, Centrum-Demokraterne var med til at vedtage i maj 1990, kan vi nu takke landbrugsministeren for denne redegørelse. Formålet med det vildtopdræt, der skal lovgives om, er erhvervsmæssigt, og det mål, der skal nås, består derfor i at få fastsat nogle rimelige rammer om en produktion, hvor der tages hensyn både af biologisk og af etisk karakter.

Ligesom inden for det traditionelle landbrug kræves der faglig viden og indsigt for at kunne udvikle animalsk produktion af høj kvalitet. I beslutningsforslagets pkt. 3 nævnes en autorisationsordning for vildtopdrættere, og vi kunne derfor have håbet på, at lidt mere konkrete pla-